

PHẦN III

Biệt thự Nhã Ca lung linh ánh đèn, tiếng nhạc xập xình sôi động. Vui vẻ với bạn được một lát Mẫn Nhu cảm thấy hơi nhức đầu nên cô ra lan can đứng. Gió về đêm lạnh thật, lại đứng trên sân thượng nên Mẫn Nhu rung mình vì cơn gió mới thoáng qua. Một giọng đàn ông trầm trầm vang lên:

- Lạnh rồi sao Mẫn Nhu?

Giật mình Mẫn Nhu quay lại, thấy người vừa mới nói là Nhật Phi. Cô xụ mặt. Miệng lẩm thẫm:

- Oan gia mà cứ gặp hoài. Trời ơi! Mình quên mất, hấn là anh của Uyên Nhi mà. Hôm nay hấn có mặt ở đây là phải thôi.

Nãy giờ thấy Mẫn Nhu không nói gì cả. Nhật Phi lại lên tiếng:

- Mẫn Nhu vẫn còn giận tôi về chuyện đi Vũng Tàu sao?

Nghe nhắc đến chuyện đó, Mẫn Nhu nổi quạu:

- Anh còn dám nhắc đến nữa à.

Nhật Phi cố phân bua:

Lần đó là vì cứu Mẫn Nhu mà. Với lại tôi đã làm gì đâu.

Mẫn Nhu hét nhỏ:

- Anh còn nói là không làm gì sao? Nếu như hôm đó tôi không tỉnh dậy đúng lúc thì... thật đáng ghét mà.

Nhật Phi phải cố gắng lắm mới nín được cười.

Anh trêu:

- Chẳng lẽ cô cứ giận tôi hoài sao? Chuyện hôm đó cứ xem là tôi có lỗi đi. Tôi cũng đã xin lỗi nhiều lần rồi mà, cứ giữ thù hằn trong lòng hoài cô không sợ mình sẽ phát bệnh sao chứ?

Mẫn Nhu phùng má:

- Tính tôi là vậy đó, ai cần anh quan tâm.

Đúng là lảm chuyện.

Đôi mày hơi nhíu lại. Nhưng Nhật Phi vẫn vui vẻ:

- Cô ghét tôi đến vậy sao?

Mẫn Nhu cộc lốc:

- Bộ cô không nghe người đời có câu “ghét của nào trời trao của đó” sao?

- Tôi có nghe nhưng không có nghĩa là tội sẽ rơi vào hoàn cảnh đó đâu. Mà lỡ như có gặp hoàn cảnh đó đi nữa thì cũng không đến đợt anh đâu nhé?

Nhật Phi hơi bị bất ngờ trước lời nói của Mẫn Nhu. Thật táo bạo, đúng là không đơn giản chút nào. Một cô gái kiêu căng, nhưng pha chút hiền dịu.

Hai người lại đang tâm tình nữa đó à?

Vẫn còn đang suy nghĩ xem dùng từ ngữ nào nữa để nói với Nhật Phi nên khi Uyên Nhi lên tiếng làm cả hai giật mình. Mẫn Nhu, Nhật Phi đều quay lại, Mẫn Nhu nhăn nhó:

- Gì mà tâm tình chứ. Mi lúc nào cũng đùa.

Mà lại đùa táo bạo nữa chứ. Anh em gì mà giống nhau.

Chẳng hiểu ắt giáp gì hết nên Uyên Nhi lại trêu:

- Anh Phi đùa gì với mi mà bảo là táo bạo vậy Nhu? Hay anh ta định hô hấp nhận tạo lần nữa.

Mẫn Nhu giận đến sôi gan, chuyện trơ trẽn vậy mà cũng đùa được. Cô hét lên:

Mi đang nói bậy gì đó hả? Sao mà ta ghét hai anh em mi quá trời đi. Ta hối hận vì đã đến đây để nghe hai anh em mi nói bậy bạ.

Uyên Nhi tái mặt trước thái độ giận dữ của Mẫn Nhu. Nhật Phi cũng thế. Anh không ngờ cô nóng tính đến vậy. Anh lên tiếng giảng hòa:

- Thôi đi chuyện này cho là lỗi của tôi đi.

- Đừng tranh cãi nữa. Hôm nay là ngày vui đấy.

Nhớ ra hôm nay là sinh nhật của mình nên Uyên Nhi nhẹ giọng:

- Ta định giỡn chút cho vui không ngờ mi kích động mạnh vậy. Thôi ta cũng xin lỗi mi. Bây giờ chúng ta hãy vào vui chơi với tụi nó đi.

Một chút hối hận thoáng qua rồi biến mất. Mẫn Nhu lạnh băng:

- Mi cứ vào đi ta đứng ngoài này cho mát.

- Vậy tùy mi.

Uyên Nhi đi rồi mà Nhật Phi vẫn còn đứng đó. Càng thấy càng gai mắt. Giọng Mẫn Nhu lạnh lùng:

- Sao anh không vào đi, đứng đây làm gì.

Thật chướng mắt:

Nhật Phi chỉ biết lắc đầu, trước cô bé ngang bướng đầy gai góc này. Tuy nhiên anh sẽ không bỏ cuộc.

- Hoa đẹp là hoa có gai mà. Nhật Phi sẽ làm tan từng mũi gai một.

Tự cười với ý nghĩ của mình. Nhật Phi lại trêu:

- Đây là sân thượng nhà Uyên Nhi, cô đứng được chẳng lẽ tôi không đứng đây được sao?

- Nhưng mà tôi không muốn thấy anh:

- Còn tôi thì bắt cô phải thấy tôi.

Mẫn Nhu trợn mắt:

- Anh muốn kiếm chuyện với tôi à?

Nhật Phi nhún vai:

- Không phải kiếm chuyện mà là tôi muốn kết bạn với cô thôi, cô giám đốc khó tính.

Mẫn Nhu trề môi:

- Anh nói đúng lắm. Tôi rất khó tính nên việc chọn bạn bè tôi rất thận trọng. Với lại tôi không hề muốn kết bạn với một người như anh.

- Cô nói chuyện với tôi như vậy cô không sợ tôi méc với bác Thái Nguyên sao? Bác ấy sẽ làm gì con gái mình nếu biết cô ta muốn kiếm chuyện gây gổ với đối tác làm ăn.

Mẫn Nhu kênh mặt:

Hóa ra anh cũng tầm thường như bao người khác. Chẳng quân từ chút nào. Không ngờ một người đáng nể như Uyên Nhi lại có một ông anh họ như anh.

Nhật Phi cười mai mỉa:

- Cô không cần dùng cách đó để khích tôi.

- Cô nói đúng lắm tôi chỉ là một người bình thường thôi. Nhưng người bình thường không xấu như cô nghĩ đâu nhé.

- Vậy thì tốt.

Nói xong Mẫn Nhu đi vào một hơi. Nhật Phi chỉ còn biết đứng đó lắc đầu. ngao ngán cô gái này kiêu căng thật. Chắc cũng đã làm bao chàng phải kiếp số quay lưng đây. Nên đã hai mươi mấy tuổi rồi mà vẫn còn cô đơn. Rồi đây cô sẽ không cô đơn đâu bé con, Nhật Phi này sẽ làm cho cô hiền hòa, dịu dàng.

Mẫn Nhu cùng với chiếc Wast của mình lang thang trên con đường vắng về nhà. Mẫn Nhu vẫn đang làm thâm một mình:

- Hừm! Hôm nay tưởng đâu sẽ vui lắm không ngờ lại gặp tên sao chổi Nhật Phi đáng ghét đó. Làm cho mình mất hứng vui chơi thật là bực bội.

Mẫn Nhu cứ làm thâm như thế mà không hề hay biết là có người đang chạy phía sau cô. Hắn đã để ý chạy theo Mẫn Nhu từ khi cô mới rời biệt thự Nhã Cô. Khi thấy cô chạy chậm lại hắn liền thẳng tới.

- Cô bé ơi, đi đâu mà về khuya một mình vậy? Hãy để anh đưa bé về nha.

Mẫn Nhu kênh kiệu:

- Ông là ai? Tôi đâu quen biết ông:

Giọng hắn nham nhở:

- Sao lại gọi bằng ông, anh chỉ lớn bé có vài tuổi thôi. Gọi bằng anh đi cho thân mật.

Mẫn Nhu trề môi:

- Đừng có mơ.

- Sao cộc cằn vậy bé. Nhà bé ở đâu để anh đưa về cho. Không thôi anh đưa bé về nhà anh đây nhé.

Nghe hẳn nói câu đó Mẫn Nhu giật bắn người. Miệng cô lắp bắp:

- Ông... ông... muốn gì?

- Rút ra một con dao Thái Lan, hẳn chìa vào người Mẫn Nhu, rít giọng:

- Xuống xe mau trước khi con dao này găm vào người.

Hốt hoảng, Mẫn Nhu cho xe dừng lại rồi bước xuống đường. Hẳn ta cũng bước xuống con dao vẫn chìa vào người Mẫn Nhu. Hẳn hét lên:

- Mau lấy toàn bộ tiền ra đây và cả nữ trang nhóc đang đeo nữa. Nhanh lên.

Mẫn Nhu thốt lên giọng ngây thơ:

- Ông là cướp sao?

- Phải.

Mẫn Nhu cố bình tĩnh. Cô nói một cách trầm tĩnh:

- Ông muốn lấy tiền và vàng chứ gì? Được tôi cho ông.

Tên cướp cười nửa miệng:

- Biết điều thì tốt. Làm nhanh lên.

Mẫn Nhu từ từ tuột chiếc nhân đầu tiên ra đưa cho hẳn. Rồi đến chiếc thứ hai. Chờ lúc hẳn không để ý. Mẫn Nhu dùng chân đá văng con dao ra xa. Tiếp đó, cô cho hẳn thêm một quả đấm vào mặt. Tên cướp chao đảo. Song mắt hẳn thật ngầu nhìn Mẫn Nhu. Hẳn dữ tợn:

- Sao, biết võ à? Dám đánh trả hả? Hôm nay ông sẽ cho mày biết mùi nha con.

Nói xong hẳn sẵn tới định cho Mẫn Nhu một quả đấm nhưng cô đỡ kịp. Hẳn tiếp tục ra đòn. Mẫn Nhu cũng không vừa. Cô vừa đỡ vừa đánh. Cô đã là nhất đẳng môn Karate thì sợ gì đối phương chứ. Hai người cứ đã với nhau. Lát sau Mẫn Nhu thấm mệt bị hẳn cho một đòn té nhào.

Hẳn đang sẵn tới, định cho Mẫn Nhu thêm một cước thì:

- “Bụp”

Hẳn cũng té nhào vì một cú đấm từ phía sau. Không ngờ hẳn đứng dậy thì Nhật Phi lại tặng hẳn thêm một cú nữa. Biết là không địch lại, nên hẳn bỏ chạy.

Nhật Phi cũng để hấn đi. Anh bước đến đỡ Mẫn Nhu. Gạt mạnh tay anh, cô nói như hét:

- Sao anh nhiều chuyện vậy hả? Anh có biết hấn đã lấy của tôi một chiếc nhẫn rồi không? Nếu không có anh ngăn cản thì tôi đã lấy lại được rồi. Thật là bực mình.

Nhật Phi đứng chết trân: Anh không ngờ cô ngang bướng đến như vậy. Không biết lẽ phải là gì? Thấy bị tên cướp trấn lột anh vội vã chạy đến. Tưởng đâu sau khi tên cướp bỏ đi, cô sẽ cảm kính anh rất nhiều không ngờ mọi việc lại như vậy?

Nhật Phi bình tĩnh:

- Chỉ tại lúc nãy thấy tên cướp đang sấn tới người cô nên tôi mới... không ngờ cô không những không biết cảm ơn mà còn nói ngược.

Mẫn Nhu kênh kiệu:

- Ý anh muốn nói là tôi phải cảm ơn anh chứ gì? Đừng có mơ nhé. Anh đã để hấn bỏ cùng với chiếc nhẫn mà mẹ tôi đã tặng lúc sinh nhật lần thứ hai mươi ba của tôi. Anh còn bảo tôi cảm ơn anh nữa à? Tôi không bảo anh đền là may lắm rồi nhé.

- Trời ạ, là chiếc nhẫn do mẹ cô ấy tặng hèn gì cô ấy giận như vậy. Nhưng anh cố ý đâu chứ. Anh chỉ có ý tốt muốn giúp cô thôi mà. Đúng là lòng dạ con gái thật khó đoán.

Nhật Phi thâm thì trong miệng, Mẫn Nhu quay lưng bước ra xe. Trước khi đi, cô còn thò lại một câu:

- Mai mốt làm ơn đừng có xía bậy vào chuyện của người ta nữa nha, đúng là sao chổi.

- Nói xong cô bước lên xe chạy đi, bỏ lại Nhật Phi đang đứng ngơ ngác:

- Chuyện quái gì đang xảy ra vậy? Tính tình cô ta thật không đơn giản.

Nhật Phi chi biết lắc đầu rồi đi đến chiếc xe chạy, miệng anh lầm thầm:

- Đúng là làm ơn mắc oán. Làm người tốt cũng khó thật đấy chứ Nhất là tôi với những người thiếu hiểu biết như cô ta.

Buổi trưa, Nhật Phi lại đến nhà bà Xuân để đưa Xuân Linh đi tái khám. Thấy anh đến Bà Xuân niềm nở:

- Con đến rồi đó hả Phi?
- Dạ, chào bác, con mới đến.
- Con vào nhà đi. Xuân Linh nó đợi con đến đó.
- Vậy con xin phép vào nhà.

Nhật Phi vào nhà thấy Xuân Linh đang ngồi đọc sách. Anh trêu đùa:

- Ham học quá ta.
- Giật mình, Xuân Linh nhăn nhó:
- Anh Phi làm Linh hết cả hồn.

Nhật Phi lại đùa:

- Hồn của Linh đang mơ tưởng đến ai mà ngồi đó không hay anh đến.

Xuân Linh dẫu môi:

- Mơ đến ai chứ, chỉ giỏi suy diễn lung tung.
- Nói anh suy diễn lung tung hả? Mai một có chàng nào mà để ý thật thì đừng trách anh không chỉ Linh một số bí quyết đó nha.

Xuân Linh chu môi:

- Hồng thèm.
- Nói thì nhớ đó nha.
- Hai đứa đang nói chuyện gì mà vui vậy?

Nhật Phi ranh ma:

- Dạ, tui con đang bàn về chuyện có bạn trai với Linh ạ?

Mắt bà Xuân sáng rỡ:

- Sao, Linh có bạn trai rồi à? Sao mẹ không biết gì hết vậy?

Xuân Linh đỏ mặt:

- Mẹ, anh Phi đang chọc con mà mẹ cũng tin nữa.

- Anh đâu có chọc Linh. Chuyện Linh có bạn trai chỉ là chuyện sớm muộn mà.

- Lại nữa rồi.

Bà Xuân can ngăn:

- Thôi, hai đứa đừng cãi nữa. Giống con nít quá đi.

Ngưng một chút bà Xuân nói tiếp:

- Nhà này từ ngày có con đến vui hẳn lên đó Phi. Bác mong con sẽ đến mỗi ngày.

Nhật Phi vui vẻ:

- Con chỉ sợ bác nói con phiền thôi. Lần nào con đến đây bác cũng cho thưởng thức các món ăn thật tuyệt vời, chắc mai một con phải đăng ký ở đây quá.

Bà Xuân cười thật tươi:

- Con làm bác phòng mũi lên rồi này. Những lần con đến đây dùng bữa bác thấy vui lắm, gia đình bác lại mang ơn con rất nhiều. Có mấy món ăn đó mà ăn nhầm gì.

Nhật Phi gãi gãi đầu:

- Bác đừng nói vậy con ngại lắm ạ. Bác cứ xem con như con cháu trong nhà đi ạ.

Xuân Linh chen vô, giọng cô đùa:

- Mẹ và anh Phi cứ khen nhau rồi cảm ơn nhau. Hai người có nhows là con đang tồn tại ở đây không vậy?

Cả bà Xuân và Nhật Phi cùng cười, bà Xuân liếc yêu con gái rồi quay qua nói cùng Nhật Phi:

- Con coi nó kia, lớn rồi mà hay nhõngnhẽo vậy đó. Sau này đứa nào mà quen được nó chắc cũng nhưc đầu lắm đây.

Xuân Linh phụng phịu:

- Mẹ nói xấu con hoài. Anh Phi cười con kia.

Nhật Phi xoa tay:

- Anh đâu có cười Xuân Linh đâu. Anh chỉ cười cho cảnh tượng, anh bạn trai của em sẽ rất khổ sở khi em mè nheo.

Xuân Linh giậm chân giãy giụa:

- Con nghỉ chơi với hai người luôn. Í đông ăn hiếp mình con.

Nhật Phi phá lên cười, anh trêu ghẹo:

- Chân còn đau đó, giậm một hồi nó sút ra luôn bây giờ.

Thấy cũng đã trễ, bà Xuân giục:

- Hai đứa hôm nay có đi tái khám không đây. Đã trễ lắm rồi đó. Phi còn phải đi làm nữa nha con.

Nghe mẹ nhắc Xuân Linh hồi hả:

- Í chết, cứ mãi nói con quên mất. Thôi mau đi anh Phi ơi, anh còn làm việc nữa đó.

Nhật Phi xoa tay:

- Em khỏi lo, anh rảnh nguyên buổi chiều. Chờ Linh đi khám xong anh sẽ chờ đi chơi chịu hôn?

Xuân Linh vỗ tay reo lên:

- Chịu liền, em duyệt chuyện này nha.

Bà Xuân cốc đầu con gái:

- Coi đó, lớn rồi mà còn ham chơi, đến bao giờ mới có được chồng hờ con?

- Mẹ lại nữa rồi.

Nhật Phi chu đáo:

- Con xin phép bác chờ Xuân Linh đi chơi. Chắc tụi con sẽ ăn tối ở ngoài nên bác đừng trông ạ.

Bà Xuân cười hiền hòa:

- Được rồi, hai đứa cứ đi đi nhưng nhớ cẩn thận đó. Phi nhớ đưa em về sớm nha con.

Nhật Phi lễ phép:

- Dạ con biết rồi bác. Thưa bác cho đi.

Xuân Linh ôm vai mẹ, cô thì thầm:

- Mẹ hôm nay phải dùng com một mình rồi. Con xin lỗi mẹ nha.

Xoa đầu con gái bà trấn an:

- Mẹ biết rồi, mau đi đi thằng Phi nó chờ kia. Đi chơi vui về nha con.

Hôm bà Xuân một cái thật kêu. Xuân Linh thưa bà rồi nhanh chân bước ra xe. Chân của cô đã gầy khò hảnh nên việc đi lại cũng bình thường. Hôm nay là ngày cuối cùng cô đi tái khám. Bà Xuân nhìn con vui vẻ mà lòng bà cũng háo hức niềm vui. Giá như chúng thành đôi thì tốt biết mấy. Đời bà đã vậy. Bà không muốn con gái mình cũng vậy đâu.

Buổi chiều, Nhật Phi chở Xuân Linh đi vào suối tiên chơi. Cô thích lắm, họ chơi thật nhiều trò nào là chạy xe đạp trên không, nào là đi tàu tốc hành, rồi còn khám phá hang Phù thủy nữa, vào hang Xuân Linh sợ khiếp vía, cô cứ mãi níu tay Nhật Phi mà quên đi e ngại. Chơi gần mười trò họ đã mệt như, trời cũng đã nhá nhem tối. Nhật Phi chở Xuân Linh đi ăn tối, sau đó anh chở cô ghé vào công viên hóng gió. Hai người ngồi ở một băng ghế đá. Nhật Phi lên tiếng trước:

- Hôm nay Linh thấy có vui không?

Xuân Linh gật đầu, cô tươi vui:

- Vui, vui lắm. Linh cảm ơn anh Phi nha.

- Linh vui là được rồi không cần cảm ơn anh đâu.

Chợt Xuân Linh nhỏ giọng, cô e dè:

- Linh muốn hỏi anh Phi một việc.

Nhật Phi thoải mái:

- Có chuyện Linh cứ hỏi đi. Nếu có thể, anh sẽ trả lời.

Xuân Linh cố gặng từng tiếng một:

-Có...có phải hôm nay là ngày cuối cùng đi tái khám, anh Phi sẽ không đến nhà Linh nữa phải không?

Nhật Phi hơi chau mày:

- Sao Linh nghĩ vậy? Bộ Linh không hoan nghênh anh đến nhà hả?

Xuân Linh lắc đầu lia lịa:

- Không phải vậy đâu. Anh Phi đừng hiểu lầm. Tại Linh thấy tự nhiên anh chở Linh đi chơi nên Linh mới tưởng...

Nhật Phi cắt ngang:

- Tưởng là anh sẽ không đến nữa chứ gì? Cô bé nhạy cảm quá rồi đó. Suốt thời gian Linh bị đau chân, nên ít được đi đâu. Nay chân em đã khỏi nên anh đưa Linh dạo phố cho thoải mái đầu óc thôi mà.

Xuân Linh mừng quýnh:

- Vậy là anh Phi còn ghé nhà Linh nữa phải không?

- Đương nhiên rồi, anh sẽ đến hoài luôn để làm phiền bác và Linh. Đến khi nào Linh không cho anh đến nữa thì thôi.

- Làm gì có chuyện Linh không cho anh đến chứ. Anh Phi biết không mỗi lần anh Phi đến là em vui hẳn lên. Mẹ em cũng rất mến anh Phi đấy.

- Chuyện này thì anh biết à, mà này, sao trước đến giờ anh không hề thấy bác trai vậy?

Xuân Linh buồn buồn:

- Cha của Linh bận đi làm, lâu lâu mới về một lần.

- Cha Linh làm nghề gì?

Xuân Linh thành thật:

- Nghe mẹ nói cha là tổng giám đốc của một công ty lớn. Bởi vậy ba rất bận rộn có khi đến một tháng mới về. Cũng vì vậy mà nhà em chỉ còn hai mẹ con nên buồn lắm.

- Cha Linh làm ở đâu mà đến một tháng mới về?

Xuân Linh vẽ mặt buồn so:

- Chỉ nghe mẹ nói là trong thành phố này nhưng Linh chưa bao giờ được đến công ty của ba chơi.

- Làm trong thành phố lại là tổng giám đốc mà đến một tháng mới về một lần, thật là lạ và khó hiểu.

Nhật Phi ngẫm nghĩ như thế nhưng không nói ra. Ngẫm nghĩ giây lát anh nói:

- Hèn gì mà anh đến nhiều lần như vậy cũng không biết mặt cha em.

- Rồi cũng có ngày anh Phi gặp được thôi. Nếu tiếp xúc với cha em. Em chắc chắn một điều là anh cũng sẽ cha em. Bởi vì cha em dễ tính lắm lại rất hiền từ.

- Vậy à? Nghe Linh nói anh cũng muốn gặp ông một lần cho biết.

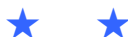
- Cha em cũng sẽ thích anh Phi cho mà xem.

- Linh nghĩ vậy à?

- Ừm!

Xuân Linh muốn nói “một người đáng yêu và dễ mến như anh Phi ai mà không thích” nhưng không dám nói. Có lẽ trong đời cô đây là ngày vui và hạnh phúc nhất, mặc dù anh chưa nói gì đặc biệt với cô cả, nhưng Xuân Linh vẫn thấy hạnh phúc khi được bên anh.

Nhật Phi cũng vậy, khi nói chuyện với cô anh cảm thấy vui và thoải mái lắm. Cô bé thật hồn nhiên, ngây thơ và hiền dịu, chứ không như..., sao lại nghĩ đến cô ta chứ. Cứ mỗi lần nghĩ đến cô ta, Nhật Phi lại rùng mình nhớ về chuyện tên cướp hôm nọ. Đúng là hoa xinh có nhiều gai nhọn.

Trên chiếc xích đu, Xuân Linh đang cầm tập học bài. Nói là học bài chứ hồn cô cứ để tận đâu đâu. Từ khi quen Nhật Phi đến giờ hay nói đúng hơn là kể từ lần đi chơi hôm nọ. Xuân Linh bắt đầu thường như kẻ mất hồn. Làm gì cô cũng nghĩ đến Nhật Phi. Ăn cũng nhớ, ngủ cũng nhớ, và học bài cũng nhớ. “Sao lại vậy chứ? Chẳng lẽ mình đã yêu?”

Xuân Linh chột đỏ mặt khi nghĩ về điều đó. Rồi cô chột buồn:

- Anh ấy có nói gì với mình đâu chứ? Chỉ là từ một phía của mình thôi. Chuyện tình cảm đúng là khó đoán thật. Muốn đến là đến không ngăn được, muốn phát triển thêm cũng không được.

- Xuân Linh, con đang làm gì đó?

Tiếng ông Thái Nguyên vang lên làm Xuân Linh cắt đứt dòng suy nghĩ. Giật mình cô quay lại. Thấy là cha, cô mừng rỡ:

- A! Cha về, cha về khi nào vậy cha?

- Ngồi xuống cạnh con gái, ông ôm cô vào lòng, hôn lên mái tóc của cô. Ông trêu đùa:

- Con làm gì mà như mất hồn vậy? Cha đến gần bên mà con cũng chẳng hay.

Xuân Linh bị cha hỏi trúng đích nên cô bối rối:

- Con... con đâu có gì đâu. Con đang học bài mà.

- Học bài mà thơ thẩn vậy à?

- Ồ, con đang suy nghĩ...

- Suy nghĩ gì?

Bị hỏi bí, Xuân Linh đánh trống lảng:

- Cha về hồi nào vậy cha?

- Cha về được một lúc rồi.

- Hôm nay cha có ở nhà luôn không?

Câu hỏi ngây thơ của con gái khiến ông Thái Nguyên hơi buồn giọng:

- Cha về một lát rồi cha sẽ trở lại công ty.

Xuân Linh phụng phịu:

- Cha lại đi nữa sao?

- Đừng buồn cha mà Linh, cha bận nhiều việc lắm. Thôi vậy há, tuần sau cha sẽ về mỗi tối được không?

Xuân Linh nói như reo:

- Thật không cha? Cha nói thật chứ?

- Đương nhiên là thật rồi. Trước giờ cha có dối con bao giờ chưa?

Xuân Linh tươi tắn nét mặt:

- Vậy thì vui quá!

Chợt ông Thái Nguyên đứng lên, ông vui vẻ:

- Thôi cha con mình vào nhà dùng cơm kéo mẹ con đợi đấy.

- Dạ!

Thấy Xuân Linh vui vẻ như vậy lòng ông cũng rộng rãi niềm vui. Ông đã tạo cho con bé nhiều thiếu thốn về tình cảm. Ông biết làm sao được chứ, ông còn cả một gia đình hạnh phúc bên kia mà. Chẳng lẽ ông bảo họ là ông đi công tác. Nói dối hoài ông cũng thấy ngượng miệng lắm. Vui vẻ với gia đình này thì lại thấy có lỗi với gia đình kia. Ông cảm thấy mình là người đã tạo ra tội lỗi. Ông thật khổ tâm.

Buổi sáng, Mẫn Nhu với tinh thần sáng khoái ngồi vào bàn làm việc. Đang đọc những xấp hồ sơ trên bàn thì có tiếng điện thoại. Mẫn Nhu lấy trong túi xách ra chiếc điện thoại nhỏ xinh. Cô nhẹ giọng:

- Alô!

- Alô! Mẫn Nhu hả? Uyên Nhi nè!

- Mi tìm ta có việc gì vậy?

- Có chuyện vui đây.

Mẫn Nhu sốt ruột:

- Có chuyện gì mà vui chứ?

- Chuyện tên Vũ Khiêm đó.

- Thì sao?

- Hấn mới vừa ở dưới quê lên. Tụi này đang ngồi trong quán cà phê gần công ty mi nè. Hấn đòi gặp mi. Ra liền nghe!

Mẫn Nhu trở môi:

- Hấn tưởng hấn là ai chứ, gọi là ta ra liền sao?

- Nè, mi đẹp lồi chảnh chệ qua một bên đi. Ra đây tụi mình sẽ bàn kế cho hấn trốn về quê luôn.

- Ý mi là?

- Là như cũ. Vậy hén, ra nhanh nha.

- Được rồi.

Để chiếc điện thoại xuống bàn, Mẫn Nhu vỗ tay đánh bốp, cô vui vẻ:

- Phen này cho tên Vũ Khiêm đó về quê cắm câu luôn, cho bỏ tật làm giọng nhà giàu.

Nhìn đồng hồ chỉ mới mười giờ, Mẫn Nhu ranh ma:

- Còn đến một tiếng nữa mới hết giờ làm việc Để cho hấn đợi mồi cỏ luôn.

Tự mỉm cười với ý nghĩ ấy Mẫn Nhu lại tiếp tục làm việc.

#####33

Vũ Khiêm cứ hét đứng lại ngồi rồi nhìn đồng hồ. Miệng thì lảm ba lảm bảm:

- Sao giờ Nhu vẫn chưa ra vậy? Bận việc gì mà lâu dữ vậy kia.

Uyên Nhi cũng bực bội:

- Con nhỏ này cũng thật là. Biết là người ta đợi mà cứ ở trong đó hoài.

Thấy không yên tâm nên Vũ Khiêm đề nghị:

- Hay là bây giờ chúng ta gọi cho Mẫn Nhu lần nữa đi Uyên Nhi?

Uyên Nhi can ngăn:

- Bộ anh Khiêm chưa biết tính nó hay sao mà đòi gọi nữa. Nói cho anh Khiêm biết luôn nè.

Mẫn Nhu không thích ai gọi nó hai ba lần đâu. Nó đã hứa thì nhất định sẽ đến. Tính nó em biết mà. Khó khăn như một bà lão vậy.

- Nhưng anh sốt ruột quá, Gần năm trời xa cách rồi còn gì. Không biết Mẫn Nhu có nhận ra anh không nữa.

- Đó là tại anh Khiêm đó. Tự nhiên về quê rồi ở dưới luôn hà. Em tưởng anh Khiêm quên tụi em luôn rồi chứ.

Vũ Khiêm lắc đầu nguầy nguậy:

- Uyên Nhi nghĩ vậy tội anh lắm. Anh đâu có quên hai người đâu. Anh về dưới là để tiếp quản cái tiệm vàng và mấy cây xăng của ông bà già.

Uyên Nhi trố mắt:

- Trời! Anh Khiêm giàu vậy sao? Vậy mà nào giờ anh Khiêm giữ kín như bưng vậy. Xấu quá đi.

- Uyên Nhi lại nghĩ quấy cho anh nữa rồi. Lúc trước anh không nói là vì nó chưa thuộc quyền sở hữu của anh.

- Vậy à?

Uyên Nhi bỗng reo lên:

- Mẫn Nhu ra tới rồi kìa anh Khiêm ơi!

Vừa lúc đó Mẫn Nhu bước vào quán. Thấy cô, Vũ Khiêm rạng rỡ:

- Chào Mẫn Nhu. Nhu có còn nhớ người bạn này không vậy?

Mặc dù đã được Uyên Nhi nói trước và Mẫn Nhu vẫn còn nhớ đến gương mặt này nhưng cô vờ suy nghĩ:

- Anh là ai? Tôi thấy quen lắm nhưng tên thì tôi quên mất rồi. Xin lỗi anh hãy nói tên đi.

Ve mặt Vũ Khiêm đang rạng rỡ bỗng biến sắc. Anh buồn buồn:

- Mẫn Nhu quên anh nhanh vậy sao? Chỉ mới một năm thôi mà. Mẫn Nhu có nhớ lại xem.

Nhìn ve mặt của Vũ Khiêm Mẫn Nhu muốn bật cười thành tiếng. Anh ta si cô quá cỡ, trông anh ta tội nghiệp thật.

Thấy Vũ Khiêm khổ sở như vậy nên Uyên Nhi đành giúp anh. Vỗ vào tay Mẫn Nhu, Uyên Nhi nhắc nhở:

- Anh ấy là Vũ Khiêm. Học trên mình một khóa đó. Anh ấy là nhà tài trợ mỗi khi mình vào quán đó. Nhớ chưa?

Nói xong Uyên Nhi nháy mắt với Mẫn Nhu một cái. Hiểu ý bạn, Mẫn Nhu vờ reo lên:

- A! Ta nhớ ra rồi. Anh ấy có phải là người hay triết lý về tình yêu không?

Vũ Khiêm gật đầu lia lịa:

- Đúng, đúng, Mẫn Nhu nhớ đúng người rồi.
- Là anh đấy, Trịnh Vũ Khiêm. Mẫn Nhu còn nhớ đến anh làm anh mừng lắm.

Uyên Nhi chen vào:

- Nếu anh vui vậy hay là bây giờ chúng ta đi chơi đi.

Vũ Khiêm hưởng ứng ngay:

- Anh đồng ý hai tay luôn.

Mẫn Nhu làm cao:

- Vậy hai người đi đi nhé. Tôi không rảnh đâu. Tôi còn bận làm việc đó. Chúc hai người vui vẻ.

Vũ Khiêm xụ mặt:

- Mẫn Nhu không đi cùng thì tại này có lên trời cũng chẳng thấy vui đâu. Mẫn Nhu xin nghỉ một buổi chiều không được sao?
- Xin lỗi nha, tôi không thể làm vậy được đâu.

Thấy Mẫn Nhu cũng hơi quá đáng. Uyên Nhi thấy xót cho Vũ Khiêm nên cô kể tai Mẫn Nhu nói nhỏ:

- Nè? Tiểu thư, ác vừa thôi. Thấy người ta thương rồi làm tới hả? ít nhất cũng cho người ta một chút tình chứ. Ác quá coi chừng bị trời đày đấy nhé.

Mẫn Nhu trề dài môi. Song cô vờ nghiêm nghị:

- Thôi như vậy nha. Bây giờ thì tôi không thể đi cùng hai bạn được rồi. Nhưng tối nay thì được. Nếu hai bạn rảnh thì tối nay tại mình cùng đi chơi.

Vũ Khiêm mừng quỳnh:

- Được, được vậy tối nay anh đến rước Mẫn Nhu nha.
- Cũng được, nhưng tôi có một cái tật lạ lắm không biết anh Khiêm có đáp ứng được không?
- Nhu cứ nói đi, anh sẽ làm tất.

Mẫn Nhu cười, nụ cười ranh ma:

- Hễ tôi mà đi chơi thì phải có xe bốn bánh đến đón tôi mới đi, với lại phải đến những chỗ sang trọng nhất và cứ hễ sau nửa tiếng đồng hồ thì phải có một đóa hoa đến tay tôi.

Cả Vũ Khiêm và Uyên Nhi đều trở mắt nhìn Mẫn Nhu như một vật thể lạ. Uyên Nhi lầm thầm:

- Con quý này chánh thật, làm cao thật, lại quá đáng.

Vũ Khiêm mặt mày méo xệch:

- Cái tật đó của Mẫn Nhu thật là khiến người ta lo âu, điên đảo.

Mẫn Nhu kênh kiệu:

- Nếu anh không thích thì thôi, tôi không ép:

- Bây giờ tôi phải về công ty đây.

Vũ Khiêm hốt hoảng:

- Mẫn Nhu giận anh hả? Anh đồng ý mà.

- Anh sẽ làm tất cả những gì mà Mẫn Nhu thích.

Mẫn Nhu đắc ý:

- Vậy thì tốt, thôi tôi đi đây, hẹn gặp lại tối nay.

Mẫn Nhu đi rồi, Vũ Khiêm ngồi phịch xuống ghế, Uyên Nhi cũng lắc đầu cô bạn đồng đánh, không ngờ nó nặng tay thật. Nó luyện tim thành đá hay sao vậy chứ? Cô lắc đầu ngao ngán giùm anh bạn Vũ Khiêm, khi không vướng vào nó làm gì cho khổ?